

Arrest

nr. 105 265 van 19 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 mei 2013.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste asielaanvraag van verzoekster werd geweigerd bij ’s Raads arrest nr. 72 321 van 20 december 2011 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er in Tsjetsjenië geen sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot A.T. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift niet betwist.

Inzake haar echtgenoot (A.R. 122.507) werd als volgt beschikt:

“De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 72 320 van 20 december 2011 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er in Tsjetsjenië geen sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelt bij arrest nr. 72 320 van 20 december 2011 de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers asielrelaas. In zijn tweede en huidige asielaanvraag beperkt verzoeker zich ertoe te volharden in het ongeloofwaardige relaas van zijn eerste aanvraag en legt ter staving daarvan twee foto's neer en een oproepingsbrief van 23 mei 2012.

De documenten die verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag voorlegt, vermogen echter niet de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 72 878 van 9 januari 2012 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker onaannemelijk weinig op de hoogte is van aspecten van de door hem voorgelegde convocatie en blijkt geeft van weinig interesse ter zake waardoor niet alleen zijn geloofwaardigheid ondermijnd wordt maar ook afbreuk wordt gedaan aan de ernst van de door hem geuite vrees. Hoe dan ook, voor zover het een authentiek document betreft, bevat deze convocatie geen informatie of indicatie waaruit blijkt dat verzoeker omwille van zijn (familiale) banden met zijn neef M.K. en achterneef M.S. zou gevisieerd worden door de autoriteiten. Hetzelfde kan gezegd worden van de twee foto's waarop verzoekers achterneef M.S. zou afgebeeld zijn en het ongedateerd artikel “De in Grozny gedode strijders bereidden terreurdaden voor op de vooravond van de dag van de Overwinning” gevoegd bij het verzoekschrift. Daarenboven betreft dit artikel louter een fotokopie waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht vermits dergelijk document gemakkelijk te fabriceren is. Ook blijkt uit de bestreden beslissing dat de verklaringen van verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag op meerdere cruciale punten tegenstrijdig zijn met zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn eerste aanvraag.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen bij die voorgaande vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. Verzoeker brengt geen informatie bij die deze vaststelling weerlegt.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 72 320 van 20 december 2011 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De tweede asielaanvraag bevat verder geen elementen die

aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.”

Bijgevolg lijkt verzoekster evenmin in staat om aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijk zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 26 april 2013 opgenomen grond, volhardt verzoekende partij in het verzoekschrift. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 14 juni 2013 slechts stelt te volharden, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 26 april 2013 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS